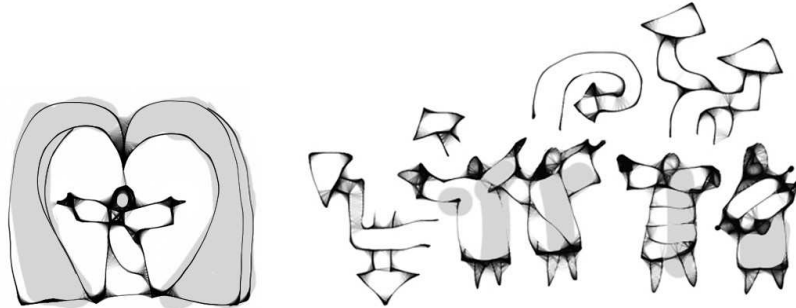

Bài Học 3

* 12 Tháng 4 – 18 Tháng 4

Đấng Christ Và Phong Tục Tôn Giáo

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Ma-thi-ơ 23:1-7; Ma-thi-ơ 15:1-6; Ê-sai 29:13; Ma-thi-ơ 5:17-20; Rô-ma 10:3.*

Câu Gốc: “Dân này lấy môi miệng thờ kính ta; nhưng lòng chúng nó xa ta lắm. Sự chúng nó thờ lạy ta là vô ích, vì chúng nó dạy theo những điều răn mà chỉ bởi người ta đặt ra” (Ma-thi-ơ 15:8, 9).

John Wesley là người sáng lập hội thánh Methodist. Ông nói sự tin tưởng tôn giáo của một người ảnh hưởng bởi bốn điều: đức tin, lý lẽ, Kinh Thánh, và truyền thống. Nhưng ông không có ý nói bốn

điều này bằng nhau. Ông nhìn nhận Kinh Thánh là ảnh hưởng quan trọng nhất. Nhưng ông cũng nghĩ rằng đức tin, khả năng suy nghĩ, và truyền thống tôn giáo ảnh hưởng cách người ta giải nghĩa Kinh Thánh. Nếu Wesley được sống lại hôm nay, ông sẽ kinh ngạc khi thấy nhiều tư tưởng gia hiện đại tin vào triết lý của ông bây giờ nghĩ rằng lý lẽ, truyền thống, hay ý kiến cá nhân quan trọng hơn sự dạy dỗ rõ ràng của Kinh Thánh.

Bài học tuần này nghiên cứu các truyền thống tôn giáo mà các thầy thông giáo và người Pha-ri-si dạy. Các thầy thông giáo là những người viết xuống các truyền thống cũng rất tôn trọng Kinh Thánh. Họ không nghĩ là truyền thống này ngang hàng với Kinh Thánh. Nhưng một số người quá sốt sắng đã nhầm lẫn phương pháp với sứ mạng. Vì thế, những người này đã coi truyền thống của loài người quan trọng hơn Lời Đức Chúa Trời.

Ngôi Của Môi-se

Các “thầy thông giáo và người Pha-ri-si” dường như là hai nhóm riêng biệt nhưng họ hợp lại với nhau. Nhưng các thầy thông giáo là một nhóm nhỏ hơn của người Pha-ri-si (đọc Công vụ 23:9). Tên *Pha-ri-si* đến từ tiếng Hê-bơ-rơ *paras*, nghĩa là “phân rẽ.” Thời gian trong quá khứ, nhiều người Do Thái đã bị ảnh hưởng mạnh từ văn hóa ngoại giáo. Để chống lại những ảnh hưởng này, người Pha-ri-si thấy nhiệm vụ của họ là bảo đảm rằng mỗi người nam Do Thái phải học kỹ về luật pháp. Để làm công việc đó, người Pha-ri-si tạo ra một địa vị là *rabbi*. Chữ này có nghĩa là “người vĩ đại của tôi” hay “thầy của tôi.”

Đức Chúa Giê-su phán, “Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si đều ngồi trên ngôi của Môi-se.” Nói như thế là Đức Chúa Giê-su bày tỏ Ngài chấp nhận địa vị của họ là thầy của dân chúng (Ma-thi-ơ 23: 2, 3). Đức Chúa Giê-su biết họ đã nhận trách nhiệm để bảo đảm rằng dân chúng học và vâng giữ kỹ luật pháp.

Xin đọc Ma-thi-ơ 23:1-7. Từ những câu này, điều nào là một trong những nan đề của Đức Chúa Giê-su đối với các thầy thông giáo và người Pha-ri-si?

Nhiều câu trong Kinh Thánh nói cách tiêu cực về các thầy thông giáo và người Pha-ri-si. Đúng, nhiều thầy thông giáo và người Pha-ri-si đặt kế hoạch về sự chết của Đức Chúa Giê-su và tấn công những người theo Ngài. Nhóm người này dường như ẩn núp ở trong góc kẹt và sau những lùm cây chỉ đợi cho người ta làm lỗi để đem luật pháp ra chống lại họ. Hình ảnh này về người Pha-ri-si thường thấy trong Kinh Thánh cho nên chữ *Pha-ri-si* thường có nghĩa là *duy luật*. Khi nghiên cứu kỹ câu này, chúng ta thấy nan đề lớn của Đức Chúa Giê-su đối với người Pha-ri-si không phải là việc họ muốn người khác giữ luật Môi-se, nhưng là chính họ không giữ. Họ là những người giả hình – hay có “hai mặt.” Họ nói một đằng nhưng làm một ngả. Họ có thể làm đúng, nhưng làm vì lý do sai.

Xin đọc lại điều Đức Chúa Giê-su phán về các thầy thông giáo và người Pha-ri-si. Làm thế nào chúng ta biết chắc mình không phạm lỗi vì có cùng những thái độ đó?

Điều Răn Của Loài Người

Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si “ngồi trên ngai của Môi-se” nhưng uy quyền của họ để dạy về tôn giáo thì quá xa Cựu Ước. Các luật người Pha-ri-si lập ra gồm có việc giải nghĩa Kinh Thánh của các thầy thông giáo giỏi nhất. Những lời giải nghĩa này không có ý thay thế Kinh Thánh, nhưng chỉ hỗ trợ Kinh Thánh. Lúc đầu, những lời giải nghĩa này được dạy qua lời nói. Về sau, các thầy thông giáo thu thập lại thành sách.

Quyển sách đầu tiên xuất hiện vào cuối thế kỷ thứ hai S.C. Trong số các tác giả có nhiều người sống trong thời của Đức Chúa Giê-su. Các thầy thông giáo nổi tiếng nhất là Hillel và Shammai. Và cũng có Gamaliel, cháu nội của Hillel và cũng là thầy của Phao-lô.

Xin đọc Ma-thi-ơ 15:1-6. Có nan đề nào ở đây? Có điều gì sai Đức Chúa Giê-su muốn sửa đổi?

Trong bài một, chúng ta học là các luật của những thầy thông giáo gọi là *halakah*, có nghĩa là “bước đi.” Các thầy thông giáo cảm thấy nếu một người bước đi theo những luật ít quan trọng, thì họ sẽ tự động giữ những luật quan trọng. Nhưng trên lộ trình này, những luật ít quan trọng bắt đầu trở nên “quan trọng” hơn. Sau một thời gian, thật khó để phân biệt giữa luật do loài người đặt ra và luật pháp thật của Kinh Thánh.

Đức Chúa Giê-su không có nan đề với người Pha-ri-si đặt luật riêng của họ. Nhưng Ngài có nan đề với những luật ít quan trọng trở nên ngang hàng với sự dạy dỗ của Kinh Thánh. Không người nào có quyền tạo ra luật và làm cho luật đó ngang hàng với các luật của Kinh Thánh là những luật do Đức Chúa Trời thiết lập. Nhưng điều này không có nghĩa là các nhóm tín đồ không thể đặt ra những luật lệ giúp người sống tốt hơn. Nhưng các điều này không bao giờ được thay thế luật của Đức Chúa Trời.

Có những luật lệ, truyền thống, và phong tục nào Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm có mà chúng ta tin là giúp chúng ta trung thành và vâng lời hơn với luật pháp của Chúa? Hãy viết những luật này xuống và đem tới lớp để thảo luận. Các luật này ảnh hưởng đời sống của hội thánh bạn thế nào?

Lời Truyền Khẩu Của Người Xưa

Như chúng ta thấy, một số các thầy thông giáo quá chú ý tới các luật lệ và truyền thống để giúp người ta giữ luật Mô-i-se. Nhưng các ông không biết sự khác biệt giữa luật pháp thật và truyền thống loài người của họ. Sau một thời gian, lời của các thầy thông giáo được chấp nhận như ngang hàng với Kinh Thánh. Người ta nghĩ họ cũng được nên thánh vậy. Như đã nói trong bài hôm qua, các thầy thông giáo đầu tiên viết xuống những sự dạy dỗ của họ không dự định làm cho luật này ngang hàng với Kinh Thánh. Nhưng các đệ tử trung thành của họ nghĩ rằng đó là bổn phận của họ để chia sẻ những sự dạy dỗ “đặc biệt” này với thường dân.

Xin đọc lại Ma-thi-ơ 15:1, 2. Lời truyền khẩu ở đây được đặt nền tảng trên câu nào trong năm quyển sách đầu tiên của Mô-i-se? Sự quan trọng trong câu trả lời của bạn là gì? Xin cũng đọc Mác 7:3, 4 và Ma-thi-ơ 15:11.

Thật rất khó cho người nào đó tìm được một câu Kinh Thánh dạy, “Người phải rửa tay trước khi ăn.” Nhưng điều này không ngăn cản các thầy thông giáo và người Pha-ri-si khi họ tranh luận với Đức Chúa Giê-su. Họ không nói các môn đồ của Đức Chúa Giê-su phạm luật Mô-i-se. Thay vào đó, họ nói các môn đồ “phạm lời truyền khẩu của người xưa.” Đối với người Pha-ri-si, đây là một tội kinh khủng. Có lẽ họ nghĩ khi người ta làm việc hằng ngày, họ có thể rửa sạch những vật làm họ ô ướ. Vì thế, người Pha-ri-si tin rằng nếu người ta ăn mà không rửa tay, họ sẽ bị ô ướ.

Vì người Pha-ri-si nói chống lại các môn đồ thay vì chống Đức Chúa Giê-su, chúng ta có thể kết luận rằng Đức Chúa Giê-su không phạm truyền thống rửa tay (Mác 7:3). Nhưng Đức Chúa Giê-su biết rõ người Pha-ri-si muốn làm to chuyện những việc rất nhỏ.

Xin đọc Ê-sai 29:13. Có những nguyên tắc Kinh Thánh quan trọng nào được ở đây? Tại sao các nguyên tắc này rất quan trọng để chúng ta nhớ?

Lời Truyền Khẩu Của Loài Người

“Loài người đã không ngừng đặt ra những luật lệ và truyền thống lớn hơn điều răn của Đức Chúa Trời. Ngay cả giữa vòng Cơ Đốc nhân, có những giáo hội đã coi truyền thống của các giáo phụ lớn hơn luật pháp Đức Chúa Trời. Các giáo hội đó lệ thuộc vào uy quyền của loài người. Họ đã làm cho luật lệ và truyền thống của loài người quan trọng hơn các điều răn của Đức Chúa Trời. Người ta giữ những truyền thống và tôn trọng phong tục của họ. Và họ ghét những người chỉ cho họ sự sai lầm. . . . Thay vì chấp nhận uy quyền của giáo hội, Đức Chúa Trời truyền chúng ta chấp nhận Lời của Cha vĩnh cửu, Chúa Tể của trời đất.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 398.

Xin đọc Ma-thi-ơ 15:3-6. Sau đó, đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 20:12; Phục truyền 5:16; Ma-thi-ơ 19:19; và Ê-phê-sô 6:2, để giúp bạn hiểu Ma-thi-ơ 15:3-6. Đức Chúa Giê-su lên án nghiêm trọng hai điều nào chống lại người Pha-ri-si?

Khi người Pha-ri-si thách thức Đức Chúa Giê-su về việc “phạm luật” rửa tay, họ muốn Ngài trả lời họ liền. Nhưng, theo cách thông thường của Ngài, Đức Chúa Giê-su hỏi họ một câu hỏi nhắm thẳng vào trung tâm của vấn đề. Ngài muốn họ biết rằng nan đề không phải việc rửa tay hay hoàn trả tiền phân mười. Thay vào đó, Ngài muốn họ hiểu nan đề thật là họ đề cao tiêu chuẩn của loài người lên trên các tiêu chuẩn của Ngài.

Người Pha-ri-si có thể có những lý do tốt cho hành động của họ. Nhưng Đức Chúa Trời không muốn chúng ta yêu kính Ngài theo những luật lệ của chúng ta. Người Pha-ri-si quan tâm đến việc có kỷ luật và sống thánh thiện thì tốt, nhưng họ không bao giờ nên để luật của họ trở nên lớn hơn ý muốn Đức Chúa Trời. Họ nên nhớ rằng 613 điều luật trong luật Môi-se hòa hợp với nhau, chứ không chống đối nhau. Nhưng người Pha-ri-si khăng khăng làm theo “lời truyền khẩu của người xưa.” Sự cứng đầu của họ thách thức Lời Đức Chúa Trời (Ma-thi-ơ 15:6). Cho mình là những người bảo vệ luật pháp, họ phải rất kinh ngạc khi Đức Chúa Giê-su nói họ là những người vi phạm luật pháp.

Sự Công Bình Lớn Hơn

Hãy đọc Ma-thi-ơ 5:17-20. Bài học tuần này giúp chúng ta hiểu lời cảnh cáo của Đức Chúa Giê-su trong Ma-thi-ơ 5:20 nghĩa là gì? Xin cũng đọc Rô-ma 10:3.

Nếu không cẩn thận, chúng ta có thể hiểu sai Ma-thi-ơ 5:20 như một lời kêu gọi để chúng ta không những làm các điều người Pha-ri-si làm, mà còn làm hơn thế nữa. Nhưng đây có phải là điều Đức Chúa Giê-su phán không? Tạ ơn Chúa, chúng ta có câu trả lời đúng. Bài học hôm qua cho thấy các thầy thông giáo và người Pha-ri-si đặt truyền thống lên trên luật pháp Đức Chúa Trời. Đức Chúa Giê-su phán hành động của họ là không làm theo Lời phán rõ ràng của Đức Chúa Trời. Bài học ngày thứ Hai cũng cho thấy họ sống hai mặt: nói một đằng, làm một ngả.

Vì thế, không khó để thấy lý do đúng cho lời cảnh cáo của Đức Chúa Giê-su. Người Pha-ri-si quá chú trọng vào những luật do loài người đặt ra đến nỗi họ vi phạm luật pháp Đức Chúa Trời. Sự công bình của họ đặt trên những cố gắng riêng mình. Những sự cố gắng đó là sai. Ê-sai đã nói từ xưa sự công bình của loài người như cái áo nhớp (Ê-sai 64:6).

Sự công bình Đức Chúa Giê-su khuyến khích chúng ta làm là sự công bình bắt đầu từ trong lòng. Về việc rửa tay, Đức Chúa Giê-su cho thấy sự sai lầm của người Pha-ri-si bằng câu trong Ê-sai 29:13, “Dân này chỉ lấy miệng tới gần ta, lấy môi miếnng tôn ta; mà lòng chúng nó thì cách xa ta lắm.” Sự công bình Đức Chúa Trời muốn thì sâu hơn, bắt đầu từ trong lòng, chứ không phải chỉ hời hợt bên ngoài.

Đức Chúa Giê-su kêu gọi sự công bình cao hơn là người Pha-ri-si nghĩ họ có. Sự công bình quan trọng không thể nhận được bằng cách đánh dấu mỗi mục trong danh sách phải làm. Sự công bình này chỉ nhận được bởi đức tin trong Đức Chúa Giê-su và tiếp nhận sự công bình của Ngài cho chúng ta. Đó là sự công bình đến từ sự hoàn toàn đầu phục và thú nhận mình cần Đức Chúa Giê-su là Đấng Thay Thế và Gương mẫu.

Xin đọc Rô-ma 10:3. Câu này giúp chúng ta thế nào để hiểu sự công bình thật nghĩa là gì?

Thứ Sáu * 18 Tháng 4

Nghiên Cứu Bổ Túc:

“Những người chấp nhận uy quyền, phong tục của giáo hội, hoặc lời truyền khẩu của người xưa, hãy nghe lời cảnh cáo của Đấng Christ, “Sự chúng nó thờ lạy ta là vô ích, vì chúng nó dạy theo những điều răn mà chỉ bởi người ta đặt ra.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 398.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Có một số truyền thống nào mà chúng ta là tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm làm theo? Tại sao quan trọng để nhìn nhận chúng là do loài người đặt ra? Tại sao truyền thống quan trọng? Chúng có phần nào trong đời sống cộng đồng của chúng ta? Truyền thống nào có ý nghĩa cho hội thánh toàn cầu? Truyền thống nào chỉ quan trọng đối với hội thánh địa phương?
- 2 “Các tín đồ thường để kẻ thù làm việc qua họ vào lúc họ nên hoàn toàn trung tín với Đức Chúa Trời và công việc Ngài. Họ đã đi xa con đường của sự công bình mà không biết. Bằng cách bày tỏ tinh thần tiêu cực qua sự chỉ trích, tìm lỗi, và kiêu ngạo, họ đã làm buồn Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Và họ đã làm chậm lại rất nhiều công việc của những sứ giả của Đức Chúa Trời.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 9, tr. 125. Làm thế nào một người đi xa sự công bình mà không biết? Những bước nào người ta có thể làm để đề phòng bị sa vào cái bẫy tự mãn?
- 3 Hãy coi thứ tự của nghi lễ hội thánh. Tại sao hội thánh bạn có thứ tự đó? Mỗi mục có ý nghĩa gì (thí dụ: lời cầu nguyện mở đầu, thánh ca, cầu nguyện quỳ gối, v.v.)? Bạn học được gì từ nghi lễ này để biết có bao nhiêu truyền thống được đặt ra? Đồng thời, chúng ta cần hỏi: truyền thống có xấu không?